

- 5) Czy zakwalifikowanie dyrektywy jako samowystępującej lub jej niezakwalifikowanie, a w pierwszym przypadku jedynie utrudniające brak zastosowania prawa krajowego, może lub powinno być uznane za należące do wyłącznej kompetencji sądu krajowego (któremu w tym celu przypisuje się określone narzędzia wspomagające interpretację, takie jak posłużenie się wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości lub wnioskiem o kontrolę zgodności aktu prawnego z konstytucją), czy też do wyłącznej kompetencji tylko jednego urzędnika lub osoby kierującej gminą?
- 6) Jeżeli natomiast dyrektywa 2006/123 zostanie uznana za samowystępującą, ze względu na to, że art. 49 [Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] stanowi przeszkodę dla automatycznego przedłużenia koncesji-zezwoleń na majątek publiczny położony na obszarach nad brzegami mórz dla celów turystyki rekreacyjnej jedynie „w zakresie, w jakim takie koncesje mają niewątpliwe znaczenie transgraniczne”, to czy istnienie tego wymogu jest koniecznym warunkiem również w odniesieniu do stosowania art. 12 ust. 1 i 2 dyrektywy Bolkesteina
- 7) Czy jest zgodne z celami dyrektywy 2006/123 i art. 49 [Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] orzeczenie przez sąd krajowy dotyczące istnienia, w sposób generalny i abstrakcyjny, wymogu dotyczącego niewątpliwego znaczenia transgranicznego odnoszącego się tout court do całego terytorium kraju, czy też przeciwnie, biorąc pod uwagę, że we Włoszech jest to kompetencja poszczególnych gmin, oceny tej nie należy rozumieć jako odnoszącej się do terytorium nadbrzeżnego każdej gminy i w związku z tym zastrzeżonej do kompetencji gmin?
- 8) Czy jest zgodne z celami dyrektywy 2006/123 i art. 49 [Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] orzeczenie przez sąd krajowy dotyczące istnienia, w sposób generalny i abstrakcyjny, wymogu ograniczenia dostępnych zasobów i koncesji odnoszącego się tout court do całego terytorium kraju, czy też przeciwnie, biorąc pod uwagę, że we Włoszech jest to kompetencja poszczególnych gmin, oceny tej nie należy rozumieć jako odnoszącej się do terytorium nadbrzeżnego każdej gminy i w związku z tym zastrzeżonej do kompetencji gmin?
- 9) Jeżeli w sposób abstrakcyjny dyrektywa 2006/123 zostanie uznana za samowystępującą, czy można uznać, że takie natychmiastowe stosowanie istnieje również w konkretnych ramach prawnych – takich jak włoskie – w których obowiązuje art. 49 Codice della Navigazione (kodeksu żeglugi) (stanowiący, że po wygaśnięciu koncesji „wszystkie nieusuwalne obiekty budowlane pozostają własnością państwa bez prawa do jakiegokolwiek rekompensaty ani spłaty”) i czy jest to konsekwencją samowystępującego charakteru lub natychmiastowego stosowania omawianej dyrektywy (w szczególności w odniesieniu do konstrukcji murowanych objętych odpowiednim zezwoleniem lub do koncesji na majątek publiczny, które są funkcjonalnie związane z działalnością w zakresie zakwaterowania turystycznego takich jak hotel lub miasteczko) jest zgodna z ochroną praw podstawowych, takich jak prawo własności, uznanych za zasługujące na uprzywilejowaną ochronę w porządku prawnym Unii Europejskiej i w karcie praw podstawowych?

(¹) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2022 r. – Komisja Europejska/Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-360/22)

(2022/C 318/42)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Roels, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Komisa wnosi o:

- stwierdzenie, że poprzez uchwalenie i utrzymywanie w mocy art. 85 ust. 1 lit. b) i art. 87 ust. 2 lit. f) Pensioenwet (ustawy o emeryturach) w związku z art. 19b ust. 2 Wet op de loonbelasting (ustawy o podatku od wynagrodzeń) Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 45, 56 i 63 TFUE oraz art. 28, 36 i 40 traktatu EWG;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji niderlandzkie przepisy dotyczące przenoszenia kapitału emerytalnego zaoszczędzonego w ramach tzw. „drugiego filaru” – dodatkowego zabezpieczenia emerytalnego za pośrednictwem pracodawcy – są niezgodne ze swobodnym przepływem pracowników, swobodnym przepływem usług i swobodnym przepływem kapitału, ponieważ w sytuacjach transgranicznych kapitał emerytalny może być przenoszony za granicę bez podatku tylko wtedy, gdy możliwości wykupu emerytury jako kapitału są takie same jak w Niderlandach lub bardziej ograniczone. W niektórych państwach członkowskich emerytura może zostać wykupiona w całości lub w części w drodze jednorazowej płatności, przy czym od pracowników mobilnych, którzy przenieśli swój kapitał emerytalny do jednego z tych państw członkowskich, pobierany jest podatek. Podobne przeniesienia kapitału emerytalnego w samych Niderlandach nie są opodatkowane.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 14 czerwca 2022 r. – flightright GmbH/Transportes Aéreos Portugueses SA (TAP)

(Sprawa C-388/22)

(2022/C 318/43)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: flightright GmbH

Strona pozwana: Transportes Aéreos Portugueses SA (TAP)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zachodzi nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ w sytuacji, gdy występują warunki meteorologiczne uniemożliwiające lot, niezależnie od tego, jakie to konkretnie warunki?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze – czy warunki meteorologiczne można uznać za nadzwyczajne w zależności od regionalnej i sezonowej częstotliwości ich występowania w danym miejscu i czasie?
- 3) Czy zachodzi nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 w sytuacji, gdy decyzja kierownictwa lotów w stosunku do konkretnego samolotu w konkretnym dniu powoduje, że dochodzi do powstania dużego opóźnienia, przełożenia lotu na następny dzień albo odwołania jednego lub więcej lotów tego samolotu, a to niezależnie od przyczyn podjęcia takiej decyzji?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie – czy przyczyna podjęcia takiej decyzji sama w sobie musi mieć charakter nadzwyczajny, a więc być tego rodzaju, że nie trzeba się liczyć z możliwością jej wystąpienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).